

Arrest

nr. 190 070 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 juli 2015 in België een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 20 oktober 2016 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker afgegeven (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13 oktober 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°; 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het

voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet).

Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de vreemdelingenwet). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummer 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; , R.v.St. *De Vos*, nr. 15.699 van 5 februari 1973; R.v.St., *Bussiaux* nr. 17.032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De vraag of de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, raakt de grond van de zaak. Zo de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, zal de verwerende partij daarbij rekening moeten houden bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het eventueel ongegrond zijn van het middel volstaat niet om, zonder grondig onderzoek van dit middel zelf, bij voorbaat te besluiten dat het beroep onontvankelijk is.

Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen, hoger uiteengezet onder [2.3.1.], zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten vereist aldus in elk geval een beoordeling van verzoekers situatie, onder meer in het licht van de belangen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een

nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het verdwijnen van het bestreden bevel uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat luidt als volgt:

“□ SCHENDING ARTIKEL 75 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN;

□ SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;

□ SCHENDING VAN ART. 52/3 VAN DE VREEMDELINGENWET;

□ SCHENDING VAN ART. 54 EN 74/14 VAN DE VREEMDELINGENWET;

□ SCHENDING VAN ART. 5 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;

□ SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;

□ SCHENDING VAN ARTIKEL 46.5 VAN DE RICHTLIJN 2013/32/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 26 JUNI 2013, BETREFFENDE GEMEENSCHAPPELIJKE PROCEDURES VOOR DE TOEKENNING EN INTREKKING VAN DE INTERNATIONALE BESCHERMING (HERSCHIKKING);

□ SCHENDING VAN ART. 13.1. VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;

□ SCHENDING VAN ARTIKEL 47 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE

□ SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL;

□ SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS VAN DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING;

□ SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZIJNDE DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT;

□ MACHTSMISBRUIK.

4.1.1.

Tegen de beslissing van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13 oktober 2016 (kennisgeving 13 oktober 2016) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad van de Vreemdelingenwet echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een

negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”.

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.”

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

“De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. (Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing “waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd” (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)”.

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het CGVS, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetwijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

4.1.2.

Deze praktijk vormt ook een schending van artikel 5 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). Dit artikel houdt immers een verplichting tot eerbiediging van het beginsel van non-refoulement in.

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”(artikel 5 Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Het principe van non-refoulement, zoals omvat in het in internationale recht, verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is eveneens vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Overeenkomstig artikel 3, 4de lid van de Europese terugkeerrichtlijn werd op basis van de bestreden beslissing een terugkeerbesluit aan de verzoekende partij afgeleverd. Juridisch bestaat er geen twijfel over dat aan de verzoekende partij een terugkeerverplichting wordt opgelegd. In een arrest van 8 maart 2016 heeft de Raad van State (RvS, Arrest n° 234 074 van 8 maart 2016) dit in de meest duidelijke bewoordingen bevestigd.

Er is, zo stelt de Raad van State, een duidelijk nadeel, los van de vraag of de verwerende partij tot een gedwongen verwijdering kan overgaan:

« Cet ordre est en effet obligatoire pour le requérant. Certes, s'il ne le respecte pas, la partie adverse ne peut temporairement pas le contraindre par la force à quitter le territoire. Il n'en reste pas moins que le requérant est tenu de l'exécuter et qu'il ne s'agit pas d'une invitation qui lui est adressée gracieusement à quitter la Belgique. Cette décision du 3 juin 2014 qui impose au requérant l'obligation de quitter le territoire lui cause donc grief. »
(RvS, Arrest n° 234 074 van 8 maart 2016)

De verzoekende partij beroept zich rechtstreeks op artikel 5 van de Europese Terugkeerrichtlijn, aangezien dit artikel niet correct werd omgezet naar de Belgische wetgeving.

Deze omzetting vertaalt zich verkeerdelijk in artikel 74/17 §1 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terug leiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.”

Uit bovenstaande arrest n°234 074 van de Raad van State, blijkt duidelijk dat niet zonder meer geoordeeld kan worden dat het non-refoulementbeginsel werd gerespecteerd, louter en alleen omdat de verwerende partij tijdelijk niet tot gedwongen verwijdering kan overgaan. Bij omzetting in de Belgische rechtsorde van deze richtlijn werd artikel 5 van de Europese terugkeerrichtlijn té eng geïnterpreteerd.

4.1.3.

Bovendien vormt de huidige praktijk ook een inbreuk op het recht op een effectief beroep voor verzoekende partij, zoals dit wordt beschermd door artikel 46.5. van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013, betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking):

“Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijnen waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.”(artikel 46.5. Van de Europese richtlijn 2013//32/EU)

Dit artikel heeft, bij ontbreken van omzetting naar Belgische wetgeving, sinds 20 juli 2015 directe werking in de Belgische rechtsorde.

Artikel 46.5. van de Europese asielrichtlijn verzet zich in de meest ondubbelzinnige bewoordingen tegen het uitgeven van bevelen om het grondgebied te verlaten, zolang de asielprocedure niet volledig afgerond is (inclusief beroep).

Het recht op een effectief beroep wordt eveneens gegarandeerd door artikel 13 van de Europese terugkeerrichtlijn 2008/115/EG en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Binnen dit juridisch kader is het des te meer onverantwoord dat verwerende partij, aan verzoekende partij, voor het afronden van zijn asielprocedure, een terugkeerbesluit heeft afgegeven, dat hem tot illegaliteit veroordeelt.

4.1.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 3) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikels 54 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, in zoverre deze artikels de omzetting vormen van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

Voor zover uw Raad zou oordelen dat artikels 54 en 74/14 van de Vreemdelingenwet het recht op vrijwillige terugkeer niet als dusdanig verankert, beroept verzoekende partij zich rechtstreeks op artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn.

4.1.5.

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

- Prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie

In het arrest van 8 maart 2016 werd door de Raad van State een prejudiciële vraag gesteld aan het Europees Hof van Justitie naar de overeenstemming van de huidige praktijk van de verwerende partij

om bevelen het grondgebied te verlaten (bijlages 13quinquies) af te geven aan asielzoekers na een negatieve beslissing van de Commissaris - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de artikels 5 en 13 van de Europese terugkeerrichtlijn 2008/115/CE en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

De prejudiciële vraag die werd gesteld luidt als volgt:

« L'article 5 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, qui impose aux États membres de respecter le principe de non refoulement lorsqu'ils mettent en oeuvre cette directive, ainsi que le droit à un recours effectif, prévu par l'article 13.1. de la même directive et par l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, doivent-ils être interprétés comme s'opposant à l'adoption d'une décision de retour, telle que prévue par l'article 6 de la directive 2008/115/CE précitée ainsi par l'article 52/3, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et par l'article 75, § 2, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dès le rejet de la demande d'asile par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides et donc avant que les recours juridictionnels contre cette décision de rejet puissent être épuisés et avant que la procédure d'asile puisse être définitivement clôturée ? »
(RvS, Arrest n° 234 074 van 8 maart 2016)

Op zijn minst dringt het aanhouden van de zaak van de verzoekende partij tot het antwoord op deze prejudiciële vraag bekend is, zich op.

Op basis van bovenstaande argumenten meent de verzoekende partij echter dat het stellen van een nieuwe, uitgebreide prejudiciële vraag zich ook opdringt. Zeker aangezien de verzoekende partij zich eveneens kan beroepen op de Europese asielrichtlijn 2013/32/EU, die reeds op 20 juli 2015 in Belgische wetgeving diende te zijn omgezet en waaruit de verzoekende partij, bij gebrek aan tijdige omzetting dus rechtstreeks rechten kan putten.

De verzoekende partij wenst dan ook dat volgende prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Europees Hof voor Justitie, alvorens uitspraak ten gronde wordt gedaan:

“Dienen artikels 5, 7 en 13.1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven alsook artikel 46.5. van richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013, betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), die de verplichting opleggen aan de lidstaten om het non-refoulementbeginsel, het recht op een effectief beroep en de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer in geval van onwettig verblijf te respecteren, geïnterpreteerd te worden als strijdig met de afgifte van een terugkeerbeslissing, zoals deze voorzien wordt door artikel 6 van richtlijn 2008/115/EG, en omgezet is door het artikel 52/3 §1 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 75 §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wanneer deze gebeurt vanaf de weigering van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dus voordat de beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing kunnen worden uitgeput en de asielprocedure definitief wordt afgesloten?”

3.1.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of

van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, waarnaar voormelde bepaling verwijst, bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker had afgewezen en dat hij niet beschikte over een geldig paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

3.1.3. In het verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij een beroep in volle rechtsmacht heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal en zet hij uiteen dat hij ingevolge de schorsende werking van dit beroep over een voorlopig verblijfsrecht beschikte. Verzoeker heeft inderdaad een opschortende procedure ingeleid bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 13 oktober 2016. Het loutere feit dat verzoeker een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt evenwel geenszins dat hij over een legaal verblijf beschikte. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, dit luidens artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Aldus blijkt geenszins dat de verwerende partij een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en zoals verzoeker correct opmerkt de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden dat enerzijds de commissaris-generaal weigert de vluchtelingenstatus te erkennen en weigert de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en anderzijds de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft.

3.1.4. Naar aanleiding van het opschortend beroep dat verzoeker heeft ingediend, werd hem een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

3.1.5. Wat betreft de afgifte van een bijlage 35, dient erop te worden gewezen dat dit een loutere uitvoeringsmodaliteit betreft van het indienen van een beroep in gewone procedure bij de Raad. Daarenboven vermeldt de bijlage 35 sinds het koninklijk besluit van 8 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Dit houdt dus niet in dat verzoeker vrijgesteld

is van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, heeft hij geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht. Tot slot wordt erop gewezen dat de bijlage 35 waarnaar verzoeker verwijst slechts werd afgeleverd in afwachting van een uitspraak van de Raad omtrent het beroep dat werd ingesteld tegen de op 13 oktober 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissing en dat deze uitspraak er inmiddels is, met name arrest nr. 182 039 van 9 februari 2017, zodat niet blijkt dat dit document nog enige geldigheid heeft.

3.1.6. Verzoeker betoogt nog dat de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd 'indien een beslissing definitief is geworden', waaronder hij *in casu* verstaat dat zijn situatie pas illegaal is geworden na het arrest van de Raad van 9 februari 2017. Hij verwijst op dit punt evenwel enkel naar een voorafgaande overweging van deze richtlijn, die geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen. Verzoeker verbindt zijn betoog op geen enkele wijze aan enig specifiek artikel in de voormelde richtlijn dat niet op correcte wijze zou zijn omgezet in de Belgische wetgeving. Het door verzoeker aangehaalde artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG betreft enkel de (passende) termijn voor vrijwillig vertrek. Dit betoog van verzoeker kan dan ook niet worden weerhouden. Verzoeker maakt met zijn verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG, waaronder het non-refoulementbeginsel, niet aannemelijk dat na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal inzake een asielaanvraag niet reeds het onregelmatig karakter van het verblijf kan worden vastgesteld en reeds een bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met dien verstande dat de betrokken vreemdeling is beschermd tegen een uitwijzing zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan inzake het beroep in volle rechtsmacht ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet). De aangehaalde parlementaire voorbereidingen kunnen aan het voorgaande evenmin afbreuk doen.

3.1.7. Verder kan worden opgemerkt dat ook de Raad bij arrest van 9 februari 2017 met nummer 182 039 verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, zodat hij niet kan voorhouden het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ontzegd gekregen te hebben. Verzoeker heeft dan ook niet het minste belang meer bij zijn betoog.

3.1.8. Waar verzoeker de aanvang van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten bekritiseert, wijst de Raad op de toepassing van artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet. Voormelde artikelen verplichten de gemachtigde van de minister om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, *quod in casu*. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, die in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar is.

3.1.9. Het betoog van verzoeker in het kader van de richtlijn 2008/115/EG is overigens niet dienstig, daar deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. *In casu* toont verzoeker niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De Raad is ook niet bevoegd om wetbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij, te toetsen aan bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG.

3.1.10. Tot slot kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker heeft bij zijn grief dat hij geen dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken, daar de beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds op 9 februari 2017 is beëindigd. Verzoeker werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grief dat hij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt gewezen op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van verzoeker, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.1.11. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). *In casu* beperkt verzoeker zich tot de bewering dat de verwerende partij ten aanzien van bepaalde vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden als hij niet overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij toont echter niet aan dat zijn bewering enige grond heeft. In deze omstandigheden kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.1.12. Louter ten overvloede kan nog worden aangegeven dat verzoeker met zijn standpunt dat een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend nadat zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen onmiddellijk kan worden gerepatrieerd indien de Raad vervolgens ook beslist om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, voorbijgaat aan wat is bepaald in artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

3.1.13. Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze handelde of geen voldoende onderzoek voerde, zodat enige schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin blijkt.

Uit voorgaande bespreking van het middel blijkt dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van de wet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de bestreden beslissing ‘een schoolvoorbeeld zou(den) zijn van terugkerende onwil in hoofde van de verwerende partij’. Er blijkt verder ook geenszins dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Machtsmisbruik wordt geenszins aannemelijk gemaakt. Tenslotte ontbeert het verzoekschrift een uitleg aangaande de opgeworpen schending van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.14. Nu voorts duidelijk blijkt dat de Raad zich reeds gebogen heeft over het beroep inzake de afwijzing van zijn asielaanvraag en bij arrest nr. 182 039 van 9 februari 2017 het beroep verworpen heeft, waarbij evenmin blijkt dat verzoeker hiertegen cassatieberoep heeft ingesteld zodat voormeld arrest definitief is, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker nog kan hebben bij het antwoord op de prejudiciële vraag die hij in zijn verzoekschrift heeft opgenomen, zodat de Raad niet ingaat op zijn vraag terzake. Evenmin kan verzoeker, gelet op voorgaande, overtuigen om de zaak aan te houden zolang er geen antwoord is op de door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag.

3.1.15. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“4.2. TWEEDE MIDDEL

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980;*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.;*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 5 EN ARTIKEL 6 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE*

NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;

- SCHENDING VAN DE FORMELE EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING;**
- SCHENDING VAN HET PROPORCIONALITEITSBEGINSEL;**

4.2.1.

Op 20 oktober 2016 (postdatum + dagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, alsook het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 E.V.R.M. dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 E.V.R.M.. In het volgend middel zal ook uitgebreid worden uiteengezet, waarom de huidige veiligheidssituatie in Jalalabad verzoekende partij bij gedwongen terugkeer zal blootstellen aan een schending van artikel 3 E.V.R.M.

4.2.2.

Een rapport van Refugee Support Network staaft bovendien aan de hand van onderzoek bij 25 jonge teruggekeerde Afghanen, die vervolgens gedwongen werden terug te keren naar Afghanistan, dat hun statuut als teruggekeerde hen in het bijzonder tot een doelwit maakten voor Taliban en andere Anti-Government Entity's.

“Targeting due to status as returnee

Seven young returnees reported incidents in which other young people were targeted simply because they were a returnee, and an additional two articulated their perception that being a returnee puts individuals at particular risk of attack. Young returnees believed that this was because, in the eyes of the Taliban and local residents alike, “those who have gone to European countries and now have come back are spying for those countries” (R17, ILD). Another explained that: “My uncle lives in one of the suburbs of Jalalabad city and whenever I plan to go and meet him he says it is dangerous for me to go there. Because Taliban are active in those areas and I can be a soft target for them [...] The other very problem is the fear of abductions for ransom, if they know you have

come from a foreign country like UK, and then it can be dangerous for you. Most of the time when somebody asks me where have I come from, I say Pakistan.” (R24, IAR)

Data collected demonstrates that in many cases, these fears are not unfounded. Seven examples are cited of specific incidents arising due to returnee status. In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, “we know you have come back from UK” (R06, ILD), a second knew of a “guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area” (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his “life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don’t know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy” (R25, ILD). (...)

Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country. In one case, a returnee told of his anxiety after: “[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha.” (R14, ILD)

Another young person was particularly distressed as he recounted the killing of his friend, a young returnee from Norway, explaining: “I have just made one friend here. [...He] told me I can’t stay here, I will go back to EU. I told him not to go, but he was arrested by Taliban on way to Iran on the way to Kandahar – between Ghazni and Kandahar - and they killed him because he had all his international papers and bank card on him. They killed him by cutting his head off and putting it on the street.” (R15, ILD)”

(stuk 7 , Refugee Support Network, “After Return, documenting experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”, april 2016, te consulteren via https://refugeesupportnetwork.org/sites/default/files/files/After%20Return_RSN_April%202016.pdf)

In de bestreden beslissing werd op geen enkele manier rekening gehouden met dit uitgesproken risicoprofiel van verzoekende partij, noch werd over een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van gedwongen terugkeer geoordeeld.”

3.2.2. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“4.3. DERDE MIDDEL

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/17 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN DE FORMELE EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING.

4.3.1.

Op 20 oktober 2016 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

“Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non – refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006).”
(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11).

Het is aldus de taak van de verwerende partij om de dossiers van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet. Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. In het tweede middel werd reeds aangegeven dat verzoekende partij omwille van zijn uiterst kwetsbare profiel groot gevaar loopt om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Afghanistan.

4.3.2.

De verzoekende partij is afkomstig van het district Rodat, provincie Nangrahar. Afghanen afkomstig uit de provincie Nangrahar krijgen normaal gezien vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend. Dit heeft te maken met de allesbehalve stabiele veiligheidssituatie aldaar hetgeen ook blijkt uit objectieve informatie.

De verzoekende partij verwijst in eerste instantie dan ook naar de nieuwe “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan” dd. 19 april 2016:

“The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸ Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign

of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014.⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.⁶⁷

(stuk 4, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>)

Ook uit het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 30 september 2016, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"2016

"Armed clashes increased by 14 per cent in the first four months of the year compared with the same period in 2015 and were higher for each month compared with previous years. In April 2016, the highest number of armed clashes was reported since June 2014, a period that coincided with the presidential elections. [...]

Notwithstanding the increase in armed clashes, overall security incidents decreased. Between 16 February and 19 May, the United Nations recorded 6,122 security incidents, representing a decrease of 3 per cent compared with the same period in 2015, attributed primarily to a reduction in incidents involving improvised explosive devices. The southern, south - eastern and eastern regions continued to account for the majority of incidents (68.5 per cent). Consistent with previous trends, armed clashes accounted for the majority of security incidents (64 per cent), followed by improvised explosive devices (17.4 per cent). Targeted killings decreased: from 16 February to 19 May, 163 assassinations, including failed attempts, were recorded, representing a decrease of 37 per cent compared with the same period in 2015. A total of 15 suicide attacks were reported, compared with 29 in the same period in 2015, as well as several high - profile incidents. The latter included a complex attack against the consulate of India in Jalalabad on 2 March, an attack against the residence of the acting Director of the National Directorate of Security in the city of Kabul on 21 March and the targeted killing of two high - ranking army commanders on 24 and 27 March in Kandahar and Logar provinces, respectively. The Taliban claimed responsibility for those two attacks.

[...]

Insurgent attacks increased notably after the beginning of the Taliban spring offensive, Operation Omari. In its declaration of 12 April launching the annual campaign, the Taliban pledged large - scale attacks against "enemy positions" alongside tactical attacks and targeted killings of military commanders. Unlike in previous years, the movement did not threaten civilian government officials specifically. In the first two weeks of the offensive, the number of Taliban - initiated attacks almost doubled compared with the previous two weeks, resulting in the highest number of armed clashes recorded for the month of April since 2001. Since the beginning of the offensive, the Taliban has launched 36 attacks on district administrative centres, including a concerted push on the city of Kunduz. The Afghan National Defence and Security Forces repelled the vast majority of those attacks." (UNGA, 10 June 2016, pp. 4-5)"

(stuk 10, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 30 september 2016, te consulteren op <https://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, verzoeker zet vet)

Ten aanzien van verzoekende partij werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ten onrechte, Jalalabad weerhouden als veilig vluchtalternatief.

Ook wat Jalalabad betreft komen vanuit de VN waarschuwendende berichten over een "escalerende spiraal van geweld". Dit geweld is wel degelijk vaak gericht tegen de burgerbevolking.

"Nangarhar province: Police officer and civilian killed by roadside bombing in Jalalabad near police checkpoint Bomb Kills Two In Afghanistan, UN Warns of 'Escalating Spiral Of Violence' June 22, 2016 A fghan officials say a roadside bombing in an eastern provincial capital killed a police officer

and a civilian on June 22. Abass Sadat, the deputy police chief of Nangarhar Province, said the explosion in the city of Jalalabad also wounded two civilians. Sadat said the bomb was probably detonated by remote control after being planted near a police checkpoint. There was no immediate claim of responsibility for the attack. The top United Nations official in the country, Nicholas Haysom, warned on June 22 that Afghanistan could face "retaliatory acts of vengeance and an escalating spiral of violence." He said his concerns were fueled by a series of attacks against civilians in recent months and deadly violence that has continued during the Muslim holy month of Ramadan. Based on reporting by AP and Reuters"

(stuk 6: RFE/RL - Radio Free Europe/Radio Liberty: Bomb Kills Two In Afghanistan, UN Warns of 'Escalating Spiral Of Violence', 22 Juni 2016, te consulteren via:

http://www.ecoi.net/local_link/325904/452280_en.html)

"At least 12 people have been killed and dozens wounded by a bomb targeting police recruits in eastern Afghanistan, officials say.

The blast happened in the Sorkhrot district of Nangarhar province.

The recruits were travelling to the capital Kabul when the bus was hit by a remote-control device in a motorbike, a local official told the BBC.

Other reports suggested a suicide bomber had rammed the bus on the motorbike.

A Taliban spokesman, Zabihullah Mujahid, said the Islamist group had carried out the attack, according to the Reuters news agency."

(stuk 8, BBC, Afghan bomber 'kills 12 police recruits' near Jalalabad, 11 april 2016, te consulteren via: <http://www.bbc.com/news/world-asia-36012640>)

Bovendien blijft de aanwezigheid van IS in de provincie er voor zorgen dat Jalalabad wordt blootgesteld aan willekeurig oorlogsgeweld, met burgerslachtoffers tot gevolg.

De VN veiligheidsraad heeft dit jaar nog gewaarschuwd voor het gevaar dat IS in Afghanistan betekent voor de veiligheid in grotere steden:

ISIL in Afghanistan has proved its ability to hold limited terrain and to conduct terrorist attacks in major cities beyond its core territory. Attacks using an improvised explosive device in Kabul targeted a Shia mosque, and a complex suicide attack in Jalalabad targeted the Pakistani Consulate. Attacks are also carried out in border areas inside Pakistan.

(stuk 9, VN Veiligheidsraad, Report of the Secretary-General on the threat posed by ISIL (Da'esh) to international peace and security and the range of United Nations efforts in support of Member States in countering the threat, 31 mei 2016, te consulteren via: http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1465546159_n1615026.pdf, verzoeker zet vet.)

IS pleegt tot op vandaag met de regelmaat van de klok aanslagen in Jalalabad.

An explosion rocked Jalalabad city, the provincial capital of eastern Nangarhar province of Afghanistan earlier today.

The blast took place after a suicide bomber detonated his explosives in the 3rd police district of the city.

Officials in the provincial hospital have said at least two dead bodies and eight others who sustained injuries were taken to the hospital.

A security official confirmed that the suicide bomber targeted a provincial influential figure Haji Hayat who has been leading campaign against the loyalists of the Islamic State of Iraq and Syria (ISIS) terrorist group in Nangarhar.

The official further added that two people were killed and ten others were wounded in the attack.

(stuk 10, Khaama Press, 2 killed, 10 wounded in Jalalabad city suicide blast, 2 juli 2016, te consulteren via: <http://www.khaama.com/explosion-rocks-jalalabad-city-casualties-feared-01392>)

Het geweld in Afghanistan neemt op dit ogenblik danig grote proporties aan zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Bovendien zal de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen

vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal verzoeker overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd.

“Relevant considerations in this regard include the fact that IDPs are considered to be among the most vulnerable groups in Afghanistan, many of whom are beyond the reach of humanitarian organizations;⁵⁴⁶ as well as available information to the effect that urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment; limited access to water and sanitation; and food insecurity. The limited availability of adequate housing must also be taken into account, including in particular for IDPs, with land allocation schemes reportedly often ill-managed and marred with corruption (stuk 4, UNHCR, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”, 19 april 2016, p. 85)

Niettegenstaande verzoekende partij dient beschouwd te worden al een “IDP” en niet als een “terugkeerder” uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de “terugkeerders”. Veel Afghaanse “terugkeerders” vormen immers een bijzondere categorie van “people of concern”:

“UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers “of concern”, but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR’s assistance.” (stuk 11: UNHCR Global Trends 2012, “Displacement, The New 21st Century Challenge”, 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>)

Naast de aanwezigheid van het gewapend conflict in Afghanistan zijn er ook nog de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengen. De levensomstandigheden zijn mensionwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is meer dan reëel.

4.3.3.

Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering worden rekening houdende met artikel 3 E.V.R.M. en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. De situatie in Afghanistan is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 E.V.R.M. schenden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers “niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu’il a exercé un pouvoir d’appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

4.3.4.

De bestreden beslissing van 28 juni 2016 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd. Dit middel is gegrond.”

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet, enerzijds en wordt anderzijds gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel is gesteund. Voorts wordt met verwijzing naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet gesteld dat de termijn van vrijwillig vertrek vijftien dagen is gelet op het feit dat verzoekende partij meerdere asielaanvragen heeft ingediend. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Er dient tevens te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 van het EVRM, hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen en dat ook uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Door de verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal van 13 oktober 2016 waarbij verzoekers meervoudige asielaanvraag niet in overweging werd genomen, en aldus naar de vaststelling door de in dit verband bevoegde onafhankelijke administratie dat niet blijkt dat er wat verzoeker betreft alsnog elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, heeft verweerder bovendien – minstens impliciet – aangegeven op welke grond hij van oordeel is dat enig reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling niet blijkt, met name gelet op de reeds gedane vaststelling door de commissaris-generaal in voormelde beslissing. Nu verzoeker niet

aannemelijk maakt dat ten tijde van de bestreden beslissing nieuwe elementen in dit verband speelden, kan niet worden ingezien waarom verweerder niet kon volstaan met deze motivering. De formele motiveringsplicht houdt daarnaast evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Deze bepaling voorziet in beginsel in een verplichting tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Verzoeker betwist in wezen niet dat dit wat hem betreft het geval is. Hij betwist zo niet dat hij op geen enkele wijze is toegelaten of gemachtigd tot enig verblijf in België, en evenmin dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoeker betoogt wel, correct, dat artikel 7 van de vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Hij verwijst in dit verband naar artikel 3 van het EVRM. Hierbij wijst hij ook op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een nader onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

3.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker stelt dat uit deze wetsbepaling een motiveringsplicht volgt. Hierin kan verzoeker niet geheel worden gevolgd, nu in de tekst van deze bepaling op zich geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor verweerder kan worden gelezen. Wel blijkt uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt niet dat hij hier een kind of een gezins- of familieleven heeft. Hij geeft evenmin aan gezondheidsproblemen te hebben. Er blijkt aldus geenszins dat er nuttige elementen in de zin van deze wetsbepaling speelden waarmee verweerder rekening kon of diende te houden. Aldus kan ook niet worden ingezien dat enige formele motivering in dit verband zich opdrong, minstens dat niet blijkt dat verzoeker er enig belang bij heeft te stellen dat omtrent deze bepaling diende te worden gemotiveerd. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich *in casu* dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.5. In zoverre verzoeker de schending inroept van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Er blijkt dan ook niet dat hij zich dienstig op deze bepalingen kan beroepen.

3.2.6. Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op folteringen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de

aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM, zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De Raad merkt op dat er in het kader van verzoekers diverse asielaanvragen reeds werd vastgesteld dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hierbij doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In het kader van deze asielaanvragen werden de door verzoeker naar voor gebrachte vluchtmotieven ongeloofwaardig bevonden en werd geen nood aan bescherming weerhouden.

Het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal werd door de Raad op 9 februari 2017 verworpen bij arrest nr. 182 039 en waarin onder meer als volgt werd gesteld:

“Verzoeker wijst er in zijn aanvullende nota op dat het afgelopen jaar er meerdere aanslagen plaatsvonden waarbij er veel burgerslachtoffers zijn gevallen, dat de taliban en IS aanwezig zijn in Jalalabad en er voor ophef zorgen, dat de criminaliteit is gestegen, dat het aandeel van Jalalabad in het totaal aantal burgerslachtoffers in de steden van Afghanistan sterk is toegenomen, dat de aanslagen ook plaatsvinden op openbare plaatsen en dit met het loutere doel om zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken, dat de situatie voor terugkeerders het afgelopen jaar aanzienlijk achteruit is gegaan en zij in de meest erbarmelijke situaties terechtkomen, dat het veiligheidsgevoel bij de bevolking er sterk op achteruit is gegaan en het steeds moeilijker wordt om Jalalabad op een veilige manier te bereiken en hij ondersteunt dit met een aantal persartikelen, “een aantal artikelen aangebracht door verzoeker”, een cd-rom met foto’s van een afgebrand ziekenhuis in Jalalabad en beelden van de situatie aldaar, een cd-rom met beelden die het geweld in de provincie in kaart brengen en de voormelde COI Focus van 14 december 2016.

Uit de door verwerende partij aangebracht informatie van 14 december 2016 blijkt dat hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel.

Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat ook uit deze recente informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. In casu werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen (o.m. in opdracht van de taliban of IS), kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de voormelde recente informatie blijkt tevens dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en

in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Hetzelfde geldt voor de artikelen en cd-roms met beelden die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt. Ook de stijging van de criminaliteit in Jalalabad maakt niet dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet ontstaat.

Waar verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas waar hij van oordeel is dat het voorgestelde vestigingsalternatief niet redelijk is, moet worden opgemerkt dat verzoekers asielrelaas hoger niet geloofwaardig werd geacht. De beweerde aanslag voor de douane van Jalalabad, waarbij de arbeiders voor buitenlandse bedrijven duidelijk het doelwit waren wordt niet gestaafd.

Verzoeker beweert dat hij in geval van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en de facto als een intern ontheemde (IDP) zal worden beschouwd door de Afghaanse autoriteiten. Hij stelt dat deze categorie van personen geen hulp krijgt van het Afghaanse ministerie voor vluchtelingen en teruggekeerde asielzoekers en dat hij zal worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Volgens verzoeker is het voor IDP's onmogelijk zich in Afghanistan te vestigen en wordt hen de toegang tot basisbehoeften, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, ontnomen. Verzoeker verwijst in dit verband naar objectieve informatie (stukken 5, 14 en 15 gevoegd bij het verzoekschrift) met betrekking tot het Afghaanse overheidsbeleid ten aanzien van IDP's. Verzoeker wijst daarnaast op de precaire positie van teruggekeerde Afghaanse asielzoekers alsook op het feit dat zij volgens UNHCR een bijzondere categorie van 'people of concern' uitmaken (stuk 13 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker verwijst tevens naar een persartikel volgens het welk de vluchtelingenkampen van de VN in de buurt van Jalalabad een bolwerk zijn van voormalige taliban-leden die zich bij IS hebben aangesloten (stuk 12 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker stipt tot slot nog aan dat verschillende NGO's aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. De Raad is van oordeel dat bovenstaand betoog in het geheel voorbijgaat aan de hoger weergegeven motivering met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief in Jalalabad. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten, aldaar in precaire humanitaire omstandigheden zal terechtkomen of er een mensonwaardige behandeling zal ondergaan. Niets wijst erop dat verzoeker in Afghanistan geen andere optie rest dan zijn toevlucht te zoeken in een vluchtelingenkamp in de buurt van Jalalabad. Een advies van algemene strekking aangaande het Belgische uitwijzingsbeleid voor Afghanistan is niet bij machte afbreuk te doen aan de beoordeling door de Belgische asielinstanties van de veiligheid en redelijkheid van een welbepaald vestigingsalternatief in een individueel dossier.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

Verzoeker verwijst naar een rapport van *Refugee Support Network* waaruit blijkt dat hij als terugkeerder een risicoprofiel heeft en dit hem tot doelwit maakt van de Taliban en andere "Anti-government Entity's".

Verzoeker verwijst verder naar de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan" d.d. 19 april 2016 alsook het rapport "General Security situation in Afghanistan and events in Kabul" up-to-date tot 30 september 2016 en daarbij wijst op de onveilige situatie in Afghanistan. Hij verwijst verder nog naar een persbericht die er op wijzen dat de VN wijzen op een toename van geweld in Jalalabad (*Radio Free Europe/ Radio Liberty*) en in de provincie Nangarhar (bericht BBC, 11 april 2016).

Met betrekking tot de UNHCR *Guidelines* waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij vechtmateriaal zijn en aldus stellen tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker verwijst naar zijn argumenten die hij reeds heeft aangehaald in zijn asielaanvraag, met name dat hij een risicoprofiel heeft, waarbij hij onder meer verwijst naar de UNHCR *guidelines* van 19 april 2016, dat hij verwesterd is, en dat hij als terugkeerder een risico loopt, waarbij hij verwijst naar een artikel van 2016. Zoals uit hoger geciteerde rechtspraak is gebleken werden al deze elementen reeds onderzocht, doch verworpen. In het arrest van de Raad van 9 februari 2017 is verzoekers kritiek volledig aan bod gekomen waarbij ook de nodige rapporten, persartikels, en verklaringen in ogenschouw werden genomen. Het betreft dus een definitief arrest met een definitieve beoordeling van verzoekers kritiek, geuit ten opzichte van de beslissing van de commissaris-generaal van 13 oktober 2016.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, werd zowel in de beslissing van de commissaris-generaal van 13 oktober 2016 als in het arrest van 9 februari 2017 geoordeeld dat verzoeker beschikt over een binnenlands vestigingsalternatief in Jalalabad op de informatie uit de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015 in het administratief dossier. Op grond hiervan werd geoordeeld dat in Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen plaatsvinden, doch dat dit niet kan aanzien worden als een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Aldus werd besloten dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en bijgevolg dat er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Deze beslissing is thans ook definitief geworden. De Raad sluit zich hierbij aan en merkt op dat verzoeker geen grieven betreffende zijn asielrelaas toevoegt in de middelen die niet aan bod zijn gekomen in voormeld arrest/beslissing.

Ook waar de verzoekende partij meent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie in Afghanistan beoordeeld heeft op grond van de meest recente bronnen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige beroep geen informatie aanreikt die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het gegeven dat alle door de verzoeker thans opgeworpen argumenten reeds werden beoordeeld in kader van zijn talloze asielaanvragen, toont hij geenszins aan dat de bestreden beslissing met miskennis van artikel 3 EVRM werd genomen.

Er blijkt niet dat verzoeker andermaal dienstig naar de door hem aangehaalde bronnen kan verwijzen om te stellen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder hem door het nemen van de bestreden beslissing in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.7. Gelet op voorgaande bespreking blijkt niet dat verzoeker zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. Aldus dient te worden aangenomen dat, nu verzoeker niet betwist dat hij niet werd toegelaten tot enig verblijf in België en hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de documenten vereist bij artikel 2 van de vreemdelingenwet, verweerder terecht overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Een miskennis van deze wetsbepaling blijkt niet.

3.2.8. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.9. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang

tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheids- of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker eveneens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

In de mate dat verzoeker met zijn verwijzing naar artikel 74/17 van de vreemdelingenwet doelt op het non-refoulementbeginsel, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking betreffende artikel 3 van het EVRM.

3.2.11. Beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT